

STĚHOVÁNÍ

Jan odbočil z asfaltové silničky na hliněnou hrbolatou cestu, která se vine holým stromořadím. Šedé větve ořešáků ještě nepoznaly, že je jaro, a proplétají se nad autem jako křehké mříže.

Minuli stavení jakéhosi sběratele cedulí. Herkules si stačil přečíst přesně tři nápisy: ZÁKAZ VJEZDU, MÝDLO S JELENEM a NEVSTUPUJTE NA TRÁVNÍK.

ZÁKAZ VJEZDU, přemítá kocour, *kdo by se k vám hrnul?*
MÝDLO S JELENEM, *tak z toho jsem opravdu jelen,*
a NEVSTUPUJTE NA TRÁVNÍK – *hm, jaký trávník? Myslíte ty přemrzlé hroudy kolem? Kam jsme to jenom dorazili!*

Uprostřed louky se pod strání krčí osamělý a ošuntělý statek. Jan zastavil, otevřel zadní dveře auta a čeká, až kocour vyskočí. Auto stojí ve vlhké ranní trávě místy ještě pokryté jinovatkou a Herkules se na sedadle raději vůbec nehýbe. Po chvílce prosebně zamňouká na Martu.

Popadla ho a posadila na betonovou cestičku vedoucí k domu. Všude kolem roste divoká ostřice, která kocourovi úplně brání ve výhledu. *Hrůza.* Neochotně zamířil ke dveřím. Ať už ho za nimi čeká cokoli, určitě to nebude horší než tahle *džungle!*

„Pustíme Herkula dovnitř?“ ptá se Jan. „Máme tu velkou půdu, mohl by spát i tam.“

Herkulovi se zděšením zjezily všechny chlupy na těle.

Na půdě? Co sis to, ty chlape, zase vymyslel? Tam si spi sám!

Uvidíme, jak se ti bude líbit, až po tobě v noci polezou myši!

Marta zavrtěla hlavou „Zatím ne, mám strach, že by se nám ztratil.“

Zatím! Herkulovi se zatmělo před očima. Zrádkyně! A později mě odhodíš do špíny? Já nejsem žádná venkovská micka, já jsem se narodil na perském koberci!

Marta se shýbla a pokusila se kocoura na usmířenou pohladit, ale ten se odtáhl, propíchl ji žlutýma očima a nahrbil se.

„Bude se ti tu líbit,“ chlácholila ho, „tady můžeš celé dny chytat myšky a lítat po zahradě.“

To tak, odpověděl jí v duchu, *na to se ti celý třesu!*

Jan odemkl a s pyšným výrazem hradního pána otevřel domovní dveře dokořán.

Herkules a Marta společně nakoukli do studené chodby s popraskanými dlaždicemi.

„To je nádhera,“ vydechla Marta.

To je snad zlý sen, zašeptal Herkules.

Přeběhl opatrně po ledové dlažbě po špičkách jako baletka a vylezl na ošlapaný schůdek přede dveřmi do kuchyně.

Ve vysokém zrcadle na konci chodby
uviděl svůj malý obraz. Schlíplý nešťastník,
kterého vystěhovali
z elegantního domova
a nutí ho žít
ve vyhnanství!

„Pojď dál.“ Jan postrčil Martu do kuchyně a kocour se jim přitom obratně prosmýkl mezi nohama.

Tmavá kuchyň se mu nelíbila o moc víc než chodba, ale alespoň tu bylo o něco tepleji. Ve vysoké staré peci praskalo dřevo a na stole uprostřed místnosti stál skleněný kávovar. Hned vedle kávovaru zářila obrazovka Janova počítače a blikal mobil zapojený v nabíječce. *To se podívejme, dorazila sem civilizace,* zašklebil se Herkules. Vyskočil na stůl a packou popohnal Janovu modře svítící myš. Nebyl už žádné kotě, ale občas si ještě rád pohrál.

„Jestli tu myšku shodíš, kocoure, tak si mě nepřej,“ podrbal ho Jan vlídně na hřbetě.

Marta se zastavila u pece a nadšeně se rozhlédla. Všimla si hnědého klavíru v rohu a pospíšila si k němu. Zvedla těžké víko a pokusila se zabrnkat jednoduchou písničku. *Tenhle rámus mě tahá za uši,* zabručel znechucený kocour. Marta si na písničku nemohla vzpomenout, a tak raději

vzala Jana za ruku, aby se vydali na obhlídku stavení.
Zabouchli těžké dveře a Herkula tu zavřeli jako ve vězení.
Zasmušile se rozhlédl kolem a hlasitě huboval do prázdna.
Vykřikoval, že nikdy v životě neviděl tak *temnou barabiznu,*
tak rozkývaný stůl a tak rozvrzaný gauč. Že na
gauči neleží potah, ale kus hadru,
a že *odřená almara v rohu by*
se lépe vyjímala na hnojišti
než v kuchyni. Nakoukl za
almaru a nedopatřením na
sebe shodil koště. Vztekle
zaprskal, přeběhl na druhý
konec místnosti a vyskočil na
židličku u piána.

Kulatá židle se s ním okamžitě
zatočila dokola.

Kocour si postěžoval okolním stěnám, že se mu *ted' ještě ke všemu motá hlava*, a vydrápal se až úplně nahoru na klavír. Kdesi pod nohama mu posměšně zahrkaly klapky, takže raději opět seskočil na zem a odevzdaně si dřepł doprostřed kuchyně.

Za zády mu hučel oheň v peci. Herkules se otočil a všiml si úzkého místečka za komínem, které bylo vystlané barevnými polštáři. Zalezl do zápečí, lehl si na břicho a přivřel oči. Přál si alespoň na malou chvilku zapomenout, kde se to proti své vůli ocitl.

ZATUHLÁ KUCHYŇ,
TEMNÁ JAK JESKYŇ.
PIANA BŘINKÁNÍ
POHODLÍ VYHÁNÍ
KDYŽ NA STATEK TĚ ODVEZ JANEK
POMŮŽE TI JENOM SPÁNEK.